

og trådt i kraft, udgjorde et passende grundlag for sammenkaldelsen af en konference om europæisk sikkerhed og samarbejde med deltagelse også af USA og Canada. De *østeuropæiske lande*, men også *Frankrig* understregede i denne forbindelse, at målet med en sådan konference måtte gå ud over sikkerhedsproblemerne og søge at skabe muligheder for et øget samarbejde i Europa på det økonomiske, videnskabelige, handelsmæssige og kulturelle område.

Enkelte lande udtrykte håbet om, at en sikkerhedskonference ville vise sig som et skridt på vejen henimod yderligere afspænding og integration mellem de europæiske lande. Således fremhævede *Belgien*, at Europa måtte sikre sig politisk styrke, der svarede til det ansvar, som Europa havde for at øve en modererende indflydelse på den verdenspolitiske arena.

Danmark udtrykte glæde over de fremskridt, der var gjort henimod en virkelig afspænding mellem Øst og Vest i Europa, først og fremmest på grund af Forbundsrepublikken Tysklands politik. Hvis forhandlingerne mellem de to tyske stater førte til et positivt resultat, ville man måske i en ikke for fjern fremtid blive vidne til en yderligere gunstig udvikling i Europa med hensyn til en normalisering af forholdet mellem de europæiske stater, påbegyndelsen af multilaterale forberedelser til en konference om europæisk sikkerhed og samarbejde og måske en reduktion af de militære styrker i Europa. Danmark ville efter evne bidrage til disse bestræbelser.

Albanien fremhævede, at afholdelsen af en europæisk sikkerhedskonference kun ville tjene til en styrkelse af den amerikansk-sovjetiske alliance og udvide de to imperialistiske staters dominans over de europæiske folk. Skabelsen af relativ fred i Europa ville blot betyde, at imperialismen fik frie hænder andre steder i verden, især i Asien.

Berlin-aftalen anså Albanien for en ny imperialistisk aftale, som ville skabe grundlag for Vesttysklands annekktion af Vestberlin og opmuntre Bonns annekktionstanke overfor Østtyskland.

c. Fællesmarkedet.

Belgien, Frankrig, Holland, Italien og Luxembourg samt de to ansøgerlande, *Irland* og *Storbritannien* udtalte alle håbet om, at

de igangværende forhandlinger om en udvidelse af fællesmarkedet ville få et gunstigt resultat. Samtidig understregedes det, at et udvidet fællesskab ikke ville isolere sig, men tværtimod ved at muliggøre en kraftigere økonomisk vækst i medlemslandene ville medvirke til en forøgelse af verdenshandelen til gavn også for udviklingslandenes eksportproduktion. Fællesmarkedets fremhævede endvidere den nyligt af fællesmarkedet truffne beslutning om indførelse af et generelt præferencesystem for alle udviklingslande og den stadige forøgelse af fællesmarkedets udviklingsbistand som eksempler på fællesskabets åbne og udadvendte indstilling og dets erkendelse af sine forpligtelser til at medvirke til udviklingslandenes økonomiske vækst.

Danmark gav udtryk for håbet om, at når det brede europæiske samarbejde var blevet en realitet, ville det være i stand til at spille en dynamisk og positiv rolle i det internationale samfund.

New Zealand udtrykte tilfredshed med resultatet af de mellem Storbritannien og fællesmarkedet førte forhandlinger om New Zealands fremtidige afsætningsvilkår i Storbritannien.

Sverige understregede, at man ville bidrage til den økonomiske integration i Europa på en måde, der var forenelig med den svenske neutralitetspolitik.

d. Situationen i Nordirland.

Storbritannien behandlede situationen i Nordirland under en generel omtale af problemerne omkring intern konfrontation og faren for, at en sådan kunne udvikle sig til en mere omfattende konflikt. Religiøse forskelle kompliceret ved tilstedeværelsen af politiske og sociale problemer havde atter ført til konfrontation mellem to befolkningsgrupper, som et fåtal af anarkister gennem terror og frygt søgte at udnytte til samfundets opløsning.

Irland henviste som svar herpå til den undertrykkelse, som et mindretal i Nordirland i 50 år havde været udsat for. Et væsentligt led i en fredelig løsning på det nordirske problem ville være skabelsen af en sådan samfundsstruktur, at mindretallet kunne spille en aktiv rolle og realisere sine forhåbninger om national enhed.